

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 132/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť T. R., L., zastúpenej advokátkou JUDr. G. Č., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 27/2007 a jeho uznesením zo 6. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2008 doručená sťažnosť T. R., L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 27/2007 a jeho uznesením zo 6. novembra 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 182/2002 z 20. marca 2006 uznaná vinnou zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bola odsúdená podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere piatich mesiacov, ktorého výkon jej bol podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona odložený na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 To 94/06 z 27. novembra 2006 zamietol, v dôsledku čoho rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť.

Najvyššiemu súdu bolo 20. júla 2007 predložené dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu, ktoré sťažovateľka doručila okresnému súdu 11. mája 2007. O dovolaní najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tdo 27/2007 zo 6. novembra 2007 tak, že ho podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd týmto rozhodnutím porušil jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 dohovoru, čo odôvodnila takto:

„(...) Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe.

Porušovanie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vidím v tom, že som

bola nespravodlivo odsúdená pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zák., pretože skutok, pre ktorý som bola uznaná vinnou nebol spoľahlivo zistený a preukázaný, nebol zistený a preukázaný na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a vykonaným dokazovaním nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu kladeného mi za vinu, súdy procesným pochybením a to porušením mojich obhajovacích práv dospeli na základe nimi vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe čoho dospeli k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku. (...)

Okresný súd v Poprade, neakceptoval ani moju písomnú žiadosť o vypočutie svedkov podanú konajúcemu súdu dňa 28. 11. 2005 k sp. zn. 6 T 182/02, ani môj osobný návrh na vypočutie svedkov na hl. pojednávaní, čo skonštatoval aj obhajca v záverečnej reči hlavného pojednávania konaného dňa 15. 12. 2004, kde mimo iného uvádza, ... tak isto návrhy, ktoré predkladala mandantka by prispeli k objasneniu veci ...

Krajský súd v Prešove, ktorý na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. 11. 2006 sa s touto otázkou nielenže nevysporiadal ale odmietol vykonať dokazovanie, ktorého obsahom mimo iného bolo aj vypočutie navrhovaných svedkov, čo vyplýva aj z môjho písomného podania, ktorým vytýkam aj popretie obhajovacích práv.

Ústavný súd (správne má byť najvyšší súd, pozn.), ktorý dovolanie zamietol, sa stotožnil so závermi konajúcich súdov a nezvážil na nesprávne právne posúdenie zisteného skutku spočívajúce najmä v procesnom pochybení obhajovacích práv a to neumožnením vykonať výsluch svedkov mnou navrhovaných, na čo som v dovolaní poukazovala a to, že len na základe takto vykonaného dokazovania, pri porušení mojich obhajovacích práv mohli súdy oboch stupňov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávne právnemu posúdeniu skutku a následne jeho nesprávnej právnej kvalifikácii.

Uvedeným postupom súdov mi boli zmarené základné práva a to právo na obhajobu v celom súdnom konaní účinným spôsobom, konaním súdov bol popretý ich účel a význam.

Ako z uvedeného vyplýva, súd porušil moje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pričom porušil aj čl. 6 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa T. R. na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. č. 2 Tdo 27/2007, ktorý podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. 11. 2006, sp. zn. 2 To 94/06, ktorý podľa § 256 Tr. por. zamietol odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 20. 03. 2006, sp. zn. 6 T 182/2002, na základe ktorého bola uznaná za vinnú z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 bolo porušené.

Ústavný súd ruší rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 27/2007, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, č. k. 2 To 94/06-523, rozhodnutie Okresného súdu v Poprade, č. k. 6 T 182/02 zo dňa 20. 03. 2006 a vracia vec na ďalšie konanie.

T. R. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu vyčíslených úkonov na Ústavnom súde SR v sume 6.732.- Sk, (...) ktoré je povinný zaplatiť OS Poprad na účet advokáta do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 27/2007 a jeho uznesením zo 6. novembra 2007. Sťažovateľka v návrhu bližšie nešpecifikovala, k porušeniu ktorého aspektu práva zaručeného čl. 6 dohovoru malo podľa jej názoru dôjsť. Z obsahu sťažnosti s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky a na v odôvodnení odcitovaný čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru vyvodil ústavný súd záver o námietke porušenia čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru.

Pretože v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd sa zaoberal namietaným porušením označených základných práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľka, zastúpená kvalifikovanou právnou zástupkyňou, v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzila v petite návrhu, a text uvedený mimo petitu pokladal ústavný súd iba za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit. V tomto zmysle ústavný súd nerozhodoval o sťažovateľkou tvrdenom porušení základných práv postupmi a rozhodnutiami krajského súdu a okresného súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

V napadnutom konaní najvyšší súd rozhodoval o dovolaní podanom sťažovateľkou proti uzneseniu krajského súdu, ktorým krajský zamietol odvolanie proti rozsudku okresného súdu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je náprava procesnoprávných a hmotnoprávných chýb právoplatných rozhodnutí alebo konaní, ktoré ich vydaniu predchádzali. V dovolacom konaní najvyšší súd neskúma úplnosť zisteného skutkového stavu, ale v rozsahu dovolacieho návrhu a uplatneného dovolacieho dôvodu skúma zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia a správnosť postupu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Najvyšší súd tak koná podľa § 384 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí. Pred samotným preskúmaním veci najvyšší súd na neverejnom zasadnutí zisťuje, či sú splnené podmienky dovolacieho konania a dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Sťažovateľka najprv podaním z 11. apríla 2007 napadla uznesenie krajského súdu

dovoláním z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], ďalej preto, že rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], a preto, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Neskôr podaním zo 7. mája 2007 označeným ako „(...) DOVOLANIE - doplnenie podaného dovolania zo dňa 11. 4. 2007 (...)“ dovolanie doplnila „o plnú moc právneho zástupcu a dôvodím podanie dovolania tou skutočnosťou, že rozhodnutie súdov je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku - § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (...)“. O takto vyšpecifikovanom dovolaní napokon najvyšší súd rozhodoval.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 27/2007 zo 6. novembra 2007 vyplýva, že sťažovateľka videla dovolacie dôvody v tom, že od začiatku konanie kladené jej za vinu jednoznačne poprela a tvrdila, že je to vykonštruovaná lož od nového starostu, ktorý sa nezákonným spôsobom ujal funkcie po nej. Vytkla krajskému súdu, ako aj okresnému súdu, že postupovali nezákonným spôsobom, keď okresný súd nepredvolal na hlavné pojednávanie svedkov, ktorých navrhla vypočuť, a nepredvolal ich aj napriek pokynu krajského súdu. Sťažovateľka v dovolaní tiež namietala nedostatok skutkových zistení, pretože podľa jej názoru skutok nebol náležite zistený a ňou navrhované dôkazy neboli vykonané. Išlo o dôkazy týkajúce sa nezákonného postupu zastupiteľstva obce pri jej odvolávaní z funkcie starostky a následne nezákonného prevzatia budovy obecného úradu tým, že boli vylomené zámky a nahradené novými. V týchto priestoroch sa nachádzali aj veci, ktoré mali byť po odvolaní z funkcie starostky ňou nejakým spôsobom odcudzené a následne nevrátené obecnému úradu, aj keď do týchto priestorov nemala možnosť vstúpiť a nevstúpila tam ani v jednom prípade. Dňa 30. júna 2000 sa tieto veci nachádzali v priestoroch obecného úradu, ktoré spravovala svedkyňa „A. H., ktorá bola súdom vypočutá“ a potvrdila, že v kritický čas predmety, ktoré mala spreneveriť, sa tam nachádzali. Sťažovateľka ďalej uviedla, že ona v tejto súvislosti na verejnom zasadnutí predložila písomné doklady týkajúce sa závažných okolností a žiadala, aby sa s týmto odvolací súd oboznámil, pretože išlo o dôkazy, ktoré nepochybne svedčili o jej nevine. Odvolací súd sa tým však nezaoberal a listinné dôkazy jej boli vrátené prostredníctvom

obhajcu. Na základe dôkazov, „*ktoré boli súdu predložené*“, ju nebolo možné uznať vinnou z trestného činu. Podľa nej bolo porušené jej právo na obhajobu, právo navrhovať dôkazy, predkladať dôkazy, a preto je presvedčená, že krajský súd porušil svojím postupom zákon. V doplnení dôvodov dovolania uviedla, že nebol úplne zistený skutkový stav, vykonané dôkazy neboli správne vyhodnotené, a teda takto vykonaným dokazovaním nebolo možné vyvodiť záver, že boli preukázané znaky subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa ustanovenia § 248 ods. 1 Trestného zákona.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 Tdo 27/2007 zo 6. novembra 2007 k dovolacím námietkam sťažovateľky uviedol:

„(...) dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie je teda určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. V konečnom dôsledku z toho vyplýva, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba tzv. právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdmi nižších súdov. Skutkový stav je v rámci rozhodovania o dovolaní, opierajúcim sa o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej váhy boli správne právne posúdené. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže ani skúmať ani meniť.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a jeho

podstatou sú námietky správnosti skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

V posudzovanej veci je z dôvodov dovolania zrejmé, že obvinená T. R. namietala spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa vyhodnotili v jej neprospech vykonané dôkazy a ako posúdili skutok, ktorého sa dopustila. Skutok tak, ako bol zistený Okresným súdom Poprad a aj Krajským súdom v Prešove je pre najvyšší súd záväzný.

Súdy oboch stupňov vecne správne a argumentačne výstižne poukázali aj na dôvody, ktoré viedli k potrebe posúdiť zistené konanie obvinenej T. R. ako trestný čin sprenevery podľa podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinená T. R. vidí zjavne v skutkových zisteniach prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne v dôsledku podľa jej názoru chybného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok, tak ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky už uvedeného trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zák., z ktorého bola obvinená T. R. uznaná za vinnú. Preto ňou uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je daný.“

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sa zaoberal námietkami sťažovateľky uvedenými v dovolaní, v súlade s procesným postupom upraveným v Trestnom poriadku. Na neverejnom zasadnutí preskúmal, či dovolanie spĺňa dôvody dovolania, ktoré uviedla sťažovateľka a ktorými je dovolací súd viazaný (§ 385 Trestného poriadku), a dospel k záveru, že sťažovateľka namieta nedostatočné zistenie a nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu, ktoré však dovolací súd nemôže skúmať [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru sa (v plnom rozsahu) vzťahuje predovšetkým na konanie prvostupňových súdov v trestných veciach. Hoci čl. 6 dohovoru výslovne nepriznáva právo na podanie opravného prostriedku v trestných veciach (priznáva ho čl. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru), z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyplýva, že sa vzťahuje aj na odvolacie konania a aj na kasačné konanie, avšak spôsob a rozsah, v ktorom sa uplatňujú práva v ňom uvedené, závisí od povahy a druhu takýchto konaní, prípadne aj od špecifických okolností každého konkrétneho prípadu [rozhodnutie ESLP vo veciach Delcourt zo 17. januára 1979, § 26, Pakelli z 25. apríla 1983, § 29, Pretto a ďalší z 8. decembra 1983, § 23, Axen z 8. decembra 1983, § 27]. Právu na odvolanie tak, ako ho zaručuje čl. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru, vyhovuje aj kasačná sťažnosť, na podklade ktorej môže súd preskúmať len právne otázky, nie však skutkový stav zistený v prvostupňovom súdnom konaní (rozhodnutie ESLP vo veciach Pesti a Frodl v. Rakúsko z 18. januára 2000, Loewenguth v. Francúzsko z 30. mája 2000).

Podľa judikatúry ESLP ustanovenie čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru nevyžaduje predvolanie a výsluch každého svedka, ktorého navrhla obhajoba. Ako o tom svedčia slová „za rovnakých podmienok“, je jeho základným cieľom úplná rovnosť zbraní; s touto výhradou ponecháva príslušným vnútroštátnym orgánom starostlivosť o to, aby posúdili, či treba vykonať navrhnutý dôkaz (napr. rozsudok Engel a iní v. Holansko z 8. júna 1976, § 91). Dôkazy musia byť spravidla vykonané pred obvineným na verejnom pojednávaní za účelom ich kontradiktórneho prerokovania, ale použitie výpovedí z prípravného vyšetřovania sa samo osebe neprieči čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru pod podmienkou, že boli rešpektované práva obhajoby; tieto spravidla vyžadujú poskytnúť obvinenému primeranú a dostatočnú možnosť popierať usvedčujúcu výpoveď a vypočúvať svedka buď v čase výpovede, alebo neskôr (napr. rozsudok Saidi v. Francúzsko z 20. septembra 1993, § 43).

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že požiadavka uvedená v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru je špecifickým aspektom práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Európskemu súdu pre ľudské práva nepatrí nahradiť

hodnotenie dôkazov vykonané vnútroštátnymi súdmi svojím vlastným hodnotením, jeho úloha spočíva v tom, aby skúmal, či posudzované konanie ako celok vrátane spôsobu vykonania dôkazov bolo vykonané spravodlivo (rozsudok *Edwards v. Veľká Británia* zo 16. decembra 1992, § 33, 34).

Ústavný súd sa preto zaoberal posúdením, či závery najvyššieho súdu, ku ktorým dospel pri skúmaní existencie a opodstatnenosti sťažovateľkou uvedených dovolacích dôvodov, nie sú v rozpore s priebehom a výsledkom trestného konania z hľadiska záruk, ktoré pre sťažovateľku vyplývajú z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru.

Sťažovateľkine námietky sa týkajú rozsahu dokazovania vykonaného v trestnom konaní a rozsahu prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Z právnej úpravy dovolacieho konania podľa Trestného poriadku vyplýva, že najvyšší súd nemôže opätovne preskúmavať skutkový stav zistený prvostupňovým súdom alebo doplnený odvolacím súdom. Podľa judikatúry ESĽP právna úprava opravného konania, v ktorom súd preskúma len právne otázky, nie je v rozpore s dohovorom. Ústavný súd posúdil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 27/2007 zo 6. novembra 2007 z hľadiska sťažovateľkiných námietok a dospel k názoru, že závery dovolacieho súdu nie sú v rozpore s priebehom trestného konania vedeného proti sťažovateľke, a teda jej námietky nie sú v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie zaručeným v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru tak, ako sa uplatňuje v dovolacom konaní, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu, nezaoberal sa už ďalšími nárokmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008